

Geloven op maandag

Christus Triumfatorkerk, 4 februari 2024

Lezing: Marcus 1: 29-39

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

KOMEN

- Welkomstwoord door de ouderling van dienst
- Aanvangslied 'In de veelheid van geluiden' (Lied 283: 1, 2 en 5)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag Psalm 67: 1 en 3
- Kyriegebed
- Opmaat naar het gloria
- Glorialied: 'Wat vrolijk over U geschreven (Lied 324: 1 en 2)

WOORD

- Met de kinderen
 - Gebed*
 - Verhaal: naar de hemel*
 - Lied: 'Ga je mee, zeg niet nee' (Zitten of opstaan, deel 2, nr. 20)*
- Schriftlezing Marcus 1: 29-39
- Lied 'Hij die de blinden weer liet zien'(Lied 534)
- Preek

Komende dinsdag is Stefan Paas te gast in onze kerk. Stefan Paas is hoogleraar Missiologie aan de Vrije Universiteit in Amsterdam en aan de Protestantse Theologische Universiteit in Utrecht. Hij spreekt onder anderen over de relevantie van het christelijk geloof. Waarom zou je eigenlijk geloven? En weten wij zelf nog wel waarom we zouden geloven en waar we eigenlijk in geloven? Een razend actueel onderwerp, vind ik, in deze wereld. In deze Nederlandse samenleving waarin we zelf in leven.

Stefan Paas schreef er een boek over 'Vrede op aarde'. Over grote vragen: "Waarom is het christendom op aarde" en "waarom zou je eigenlijk christen zijn". En vooral ook: hoe kan ik op mijn eigen plek in de samenleving christen zijn. Op maandag tot en met zaterdag, bedoel ik dan. Lukt het dan ook? Of parkeer ik mijn geloof dan, en ga ik op in de stroom van klasgenoten, collega's, burens en vrienden. En loop ik er niet zo mee te koop dat ik naar de kerk ga. Het gaat dinsdagavond dus over geloven op maandag, om het paradoxaal te zeggen. Omdat de zondag en de andere dagen van de week steeds verder uit elkaar zijn komen te staan. Tenminste voor ons. Niet voor de buitwereld. Voor veel andere is de zondag een dag als alle anderen geworden. Ga zo maar eens naar de Grote Marktstraat, of nog erger: The Mall of the Netherlands, het is er even druk als gisteren. De zaterdag en de zondag lopen volledig door elkaar voor het grootste deel van de Nederlandse bevolking.

En dat betekent dat de zondag en de rest van de week voor ons juist steeds verder uit elkaar zijn komen te staan. Hier zijn we onder elkaar. Hier is het vanzelfsprekend om God de lof toe te zingen. Om de stilte te zoeken en God in het gebed. Om uit de bijbel te lezen, een tekst van tweeduizend jaar oud en dan een kwartier te luisteren naar een mogelijke uitleg van die tekst. Maar zodra we de kerk uitlopen en ons in de stroom van het gewone leven begeven. Of zodra morgenochtend weer de wekker gaat en we ons voegen in de ratrace van de maatschappij. Boterhammen klaar maken, kinderen naar school, op de fiets naar het werk, of in de auto richting de file, dan lijkt het wel een andere wereld. En zijn we de kerk vergeten. Dan zoeken we naar wegen om je te staande te houden in de maatschappij, en tegelijkertijd ook recht te doen aan je geloof.

Misschien was dat vroeger makkelijker. Maar dat is al een tijd geleden. Ook ik was al één van de weinigen uit mijn klas op de basisschool die naar de kerk ging. En die moest uitleggen 35 jaar geleden waarom hij toch in vredesnaam theologie ging studeren.

Er was een tijd dat je lid was van de NCRV, het CNV, dat de krant die las christelijk was en ook de korfbalvereniging, of de voetbal- of hockeyclub – die natuurlijk alleen op zaterdag speelde. Iedereen was van de kerk, dus was de overgang van de zondag naar de zaterdag veel minder groot.

Nu lijkt het wel of er een immense kloof zit tussen veilig binnen deze muren met gelijkgestemden en de grote boze buitenwereld.

Over die verbinding gaat het vandaag.

De verbinding tussen zondag en maandag. Tussen kerk en samenleving.

Het lijkt of Marcus in zijn verhaal van vandaag en verbinding wil leggen tussen de kerk en de buitenwereld, in het verhaal van Marcus: de synagoge en het leven in het dorpje Kafarnaüm. Want daar zijn we nog steeds in Kafarnaüm. Meteen toen ze de synagoge uitkwamen, gingen ze het huis van Simon en Andreas binnen.

Ingaan en *uitgaan*. Het is één beweging voor Marcus. De synagoge uit – het huis van Simon in. Het is een beweging, het is één en dezelfde weg.

Zo meteen de kerk uit en beneden met elkaar aan de koffie, met cake deze keer want Ronalds Busse en ik trakteren omdat we gisteren jarig waren. En we praten dan over koetjes en kalfjes – ‘Small talk’ - het is een en dezelfde beweging. Praten over God en bidden zingen én bij elkaar informeren hoe het met de ander is, of een afspraak maken voor later deze week, praten over wat je met jezelf of in de wereld gebeurt. Er is geen tegen tegenstelling tussen het heilige van de eredienst en de praktijk van geloven in het leven van alledag. Tussen deze heilige ruimte en een praatje bij de koffie. Er is geen tegenstelling tussen hier onder elkaar en vanmiddag de verjaardagsvisite of een wandeling door het Haagse bos met een vriend of vriendin. De Bijbel kent die tegenstelling niet.

Wat er in die synagoge in Kafarnaüm gebeurde en waar het hier in de kerk vorige week over ging, dat is net zo erg het echte leven als op de koffie gaan uit de kerkdienst bij je schoonmoeder.

Want dat doet Simon en hij neemt zijn vrienden mee.

Voor Marcus zijn het niet twee tegenstelde werelden. Dat koffiedrinken bij Simon is net zo heilig als de verkondiging van het Koninkrijk der Hemelen in de synagoge

Want wat er in dat huis gebeurt is ook heilig.

Als je goed leest.

Het zal duidelijk zijn dat het niet om de koffie gaat in dit verhaal. Marcus is heel secuur zijn boek aan het inleiden. In bijna staccato zinnen geeft hij een blauwdruk van het programma van Jezus in dit eerste hoofdstuk. Na 28 verzen hebben we al heel wat gehad. De doop van Jezus, de roeping van de eerste leerlingen, zijn eerste optreden in de synagoge, de genezing van een bezeten man. In telegramstijl schetst Marcus de betekenis van Jezus: “Het Koninkrijk van de hemel is nabij: kom tot inkeer en geloof dit goede nieuws!” Dat is zijn boodschap en dat is wat hij doet. Daad en woord horen bij Jezus bij elkaar. Letterlijk, omdat hij nog in de synagoge die bezeten man genas, maar ook in dit verhaal.

Daar waar mensen belemmerd worden om hun roeping als mens na te komen, daar waar mensen niet in staat zijn tot bloei te komen, daar waar mensen niet van Gods schepping kunnen genieten, dáár moet het Koninkrijk doorbreken. Dáár moet Jezus zijn. Daar moeten ook wij gaan in zijn spoor. Om helper te zijn waar geen helper is. Om het evangelie te brengen waar geen hoop meer is. Om een helpende hand te bieden en mensen die gevallen zijn overeind te helpen. En dat is precies wat Jezus hier doet: Jezus pakt de hand van de schoonmoeder van Simon en wekt haar op. Jezus helpt deze vrouw niet zomaar overeind, Jezus geneest niet zomaar een

vrouw met een griepje, nee hij *wekt haar op*. Hij doet haar opstaan. Alles waar dit evangelie op moet uitlopen is al beschreven in het eerste hoofdstuk. Het gaat om opstanding. Het Koninkrijk van God is nabij: kijk maar overal worden mensen uit hun dode leven opgericht. Opnieuw in het leven gezet.

Toen verliet de koorts haar en ze begon voor hen te zorgen.

Dat betekent niet dat ze nu koffie ging zetten.

Helaas.

Ze ging 'diakenen' zo staat er. De schoonmoeder van Simon werd een diaken. Door Jezus is ze van de dood gered en opgestaan. Door Jezus' aanwezigheid word je echt mens. In het licht van het Koninkrijk kom je tot volle wasdom. Word je wie je ten diepste bent. Dat is wat deze vrouw hier meemaakt. Het maakt haar vrij. Vrij om het ware leven te leven. Als een diaken. Als iemand die 'Thora doet' dat betekent leeft volgens de wet: vluchtelingen opvangt, hongerigen voedt, naakten kleedt, zieken verzorgt.

En dat is ook wat de zondag met de maandag verbindt. Gevoed worden bij de bron van het bestaan. In gebed bijeen. Gesterkt door een lied. Een gesprek met de persoon naast je. Een mooie tekst uit de bijbel. Dat dat je voedt en helpt om 'Thora te doen'. Dat klinkt ingewikkelder dan het is. Het is gewoon: leven uit het geloof. Dat betekent niet op een zeepkistje gaan staan in de Grote Marktstraat – hoewel ik daar niet meteen iets tegen heb – het betekent vooral: gewoon mens zijn onder de mensen, zoals Jezus zelf deed. Naasten zijn van je naasten. Het leven delen. En zo onderdeel zijn van het Koninkrijk van de Hemel.

Dat is precies ook wat Jezus doet vandaag. Hij neemt de vrouw bij de hand. Hij deelt haar bestaan. Hij is bereid haar ondanks haar misschien wel besmettelijke ziekte. Haar hoge koorts, aan te raken. Eén met haar te worden. Het is de reden waarom Jezus hier is – om één met ons te worden en ons te doen opstaan.

En mochten we het via dit huis-tuin-en-keuken verhaal van de schoonmoeder van Simon nog niet helemaal begrepen hebben, vertelt Marcus verder: "Vroeg in de morgen, toen het nog helemaal donker was, stond Jezus op..." Tja. Hoe duidelijk wil je het hebben.

Het is al Pasen in Marcus 1 vers 35. Het Koninkrijk is aangebroken. Zieken worden genezen, demonen worden uitgedreven. Overal staat er opeens mensen op. Ze worden terug in het leven gezet.

Hier gebeurt het. In het leven van alle dag. Hier is God nabij. Hier gebeurt het wonder. Hier staan mensen op. Hier wordt het leven opnieuw geboren.

Midden in het leven dus. Bij Jezus is het elke dag zondag.

Bij ons ook?

Amen

- Muzikaal intermezzo

ANTWOORD

- Lied 'Iedereen zoekt U, jong of oud (Lied 837: 1, 3 en 4)
- Dankgebed, voorbeden, stil gebed. Onze Vader
- Collecte

GAAN

- Slotlied: 'Vervuld van Uw zegen' (Lied 425)
- Zending en zegen